

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjüstenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjüstenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 252
Maig
juny
2004

*Cordada d'Edward Whymper davant de
l'hotel "Mont Rosa" a Zermatt.
Dibuix de Whymper*

CICLE SOBRE LA MASIA

14 maig — Conferència «Noves funcions de la masia. El turisme rural», per Josefina Roma, a les 20.30 h. a la SEAS

16 maig — Excursió a les masies de la Garrotxa. De la masia del Noguer de Segueró a Nostra Senyora del Mont, amb sortida del Parador a les 7 h.

6 juny — Excursió al Puigllançada, mas de la Pardinella, i Sant Vicenç de Rus (Berguedà), amb sortida del Parador a les 7 h.

20 juny — Excursió a la Cerdanya amb un itinerari des de Santa Eugènia, santuari del Talló, cova de la Fou de Bor, Pedra i Bor. Dinar de cloenda del cicle. Sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

16 maig — Excursió al Pujol de la Mata (serra de l'Obac). Informació al tel. 93 371 51 98.

12 juny — Excursió de dia sencer a Santa Fe d'Organyà (Alt Urgell). Informació al tel. 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

14, 15 i 16 maig — Excursió al Comapedrosa (Andorra).

29, 30 i 31 maig — Excursió al Mont Ferrat (Vall d'Ossoue, Pirineu

francès).

18,19 i 20 juny — Excursió a la Forcanada (Val d'Aran).

16, 17 i 18 juliol — Excursió al Seiel dera Baquo (Pirineu aragonès).

30, 31 i 1 agost — Excursió al massís de la Maladeta (Pirineu aragonès).

SOPAR DE LLUNA PLENA

10 juliol — «Sopar de lluna plena». Excursió amb sopar inclòs.

EXCURSIÓ D'ESTIU AL PIRINEU

17 i 18 juliol — Excursió al Pirineu oberta a tot el poble.

EXCURSIÓ DE VETERANS

3 i 4 juliol — Excursió de Veterans al refugi d'Amitges fent el cim del Ratera (Pallars Sobirà)

LES MASIES DE SANT JUST, UN PATRIMONI A SALVAGUARDAR

Les masies de Sant Just, amaguen no sols un important patrimoni arquitectònic exterior, sinó també un d'interior, com és el cas dels arcs medievals de moltes de les seves entrades, les sitges per al blat, els cellers de vi, els quals encara avui delaten l'olor etílica quan hi entrem, les llars de foc laterals i les més imponents amb el foc central, els forns de pa, les premses de vi i d'oli, però, sobretot, hi destaca una arquitectura de premines d'aigua com són les grutes, veritables neveres naturals.

Des de primers dels anys seixanta fins als primers ajuntaments democràtics, de les 26 masies tant urbanes com de muntanya, se n'han perdut cinc dins del casc urbà: can Mir (actual Ajuntament); can Geroni (carrer Flèming—Indústria), can Bertran (actual Caprabo), can Campanyà (Font—Tudona) i can Rodes (carrer Campreciós), i tres a la muntanya: can Padroseta (Muntanya—Sant Josep), can Vidalet (Indústria—Sagrera) i can Biosca, de la qual encara queden les quatre parets.

El Catàleg i Pla Especial de Protecció i Rehabilitació del Patrimoni Arquitectònic (que també

recull altres construccions importants) fet per l'Ajuntament al 1985, frenà la desaparició d'algunes de les masies afavorint rehabilitacions com les de can Solanes, can Fatjó i ara can Modolell, si bé això no ha evitat que s'hagin perdut algunes de les seves particularitats interiors.

Considerem que l'Ajuntament hauria de posar al dia el Catàleg catalogant els interiors de les masies per salvar els que tinguin valor arquitectònic i augmentar els ajuts econòmics per poder mantenir aquest patrimoni perquè els ajuts actuals només es tradueixen en una rebaixa en els permisos d'obra. Hi ha propietaris que han fet un veritable esforç econòmic, com és el cas de can Padrosa, però altres són masovers i els propietaris no estan disposats a gastar-se diners i demanen algun tipus d'ajut econòmic.

Com es pot fer compatible un patrimoni particular amb ajuts de diner públic? Una solució podria ser fer itineraris a masies per escoles i altres entitats per donar a conèixer aquest patrimoni, com és el cas del magnífic celler de can Gelabert o la llar de foc central de can Vilà.

Els futurs canvis que ens vénen a Sant Just poden fer que en una dècada puguem perdre bona part d'aquest patrimoni. Encara hi som a temps!

WHYMPER, CARREL I EL CERVÍ

Ferran de la Fuente

Quan a últims del segle XVIII homes com Rousseau i Horace de Saussure van descriure la Natura i la muntanya amb racionalitat, desmentint descripcions fantàstiques sobre dracs i altres perills de la muntanya, com encara al 1726 feia en la seva *Itinera Alpina* J.J.Scheuchzer, i la descripció de la bellesa de les valls i els cims van atreure personatges com el baró Ramond de Carbonnières, qui va pujar al Mont Perdut el 1802, molta gent es va interessar en el món de la muntanya envaint poblets com Chamonix, Grindelwald, Lauterbrunner o Zermatt, fins aleshores petites poblacions de vida camperola.

A mitjans del segle XIX es podria parlar ja d'una autèntica "febre escaladora" patida, sobretot, per aristòcrates i burgesos adinerats delerosos d'aventura i anomenada, els quals es van llançar a la conquesta de les més altes muntanyes conegudes. No obstant això, el Cerví (4.482 m), considerat inexpugnable, no és conegut que ningú fos atret per aquesta muntanya fins al 1860 quan aparegué per Zermatt el jove dibuixant de 20 anys Edward Whymper. Curiosament, la presència

Whymper

d'aquesta muntanya, en principi, no el va emocionar. Ni tan sols la va titllar de bella: "...un pa de sucre elevat sobre una taula...". En canvi, del Weisshorn va dir que era "la muntanya més majestuosa de Suïssa", i va ser aquesta la que el va interessar més. Però la conquesta del Weisshorn, al 1861 pel científic, explorador i escriptor Tyndall, va fer

perdre, de sobte, tot interès de Whymper per aquesta muntanya, adreçant, a partir d'aquell moment, tots els seus esforços vers el Cerví. Aquest fet contradiu altres versions segons les quals el muntanyenc es va enamorar a primera vista d'aquesta muntanya i que, ja al 1860, es va dedicar a explorar les rodalies del Cerví, creient que l'aresta italiana del Lleó era la més indicada per a l'atac.

A principis del 1861, no trobant a Zermatt cap guia que volgués acompanyar-lo, se'n va cap a Valtournanche, a la banda italiana, on troba l'única persona disposada a fer-ho: Jean-Antoine Carrel, que més tard serà el seu rival. Tots dos fan un primer intent arribant a la cota 3.850. Aquest mateix any fa diverses temptatives més amb Luc Meynet sense resultat i superades en alçada per l'intent de Tyndall del 1862, any en el qual va fer, obstinadament, nous intents que van fracassar. El 1863 i 1864 nous intents no el priven de fer diverses "primeres" que fan de Whymper un dels més destacats escaladors de l'època. Els Ecrins, l'agulla d'Argentières i les Grandes Jorasses els corona per primera vegada entre 1863 i 1865.

En creuar els ports del Dolent i el Moming Pass, coneix i fa amistat amb un dels guies més prestigiosos de l'època: Michel Croz. Amb Croz, Biener i Almer ho prova de nou a l'estiu de 1865 amb el convenciment que el millor itinerari ha de ser

Jean-Antoine Carrel

l'aresta Hörnli. Croz se'n torna a Chamonix on té un compromís i Whymper se'n va amb ell i, en l'interim, conquesta l'Aiguille Verte. Obsessionat amb el Cerví, tot seguit torna a Zermatt amb una nova decepció; Biener i Almer no volen participar en una nova temptativa. Contrariat torna a Valtournanche per tractar de convèncer Jean-Antoine Carrel. De renom "il bersagliere" era un expert muntanyenc i audaç escalador que creia que si el Cerví estava al fons de la Val Tournanche era per ser escalat per primera vegada per un italià i no per un estranger; de manera que, respectant Whymper i reconeixent la seva vàlua, el va considerar un intrús sense cap dret sobre el Cerví. Carrel, com Whymper, estava convençut sobre la possibilitat d'arribar al cim. Malgrat la insistència de l'anglès, tractant de convèncer-lo per pujar-hi per

Cim del Cerví. Dibuix de Whymper

l'aresta E., aquesta via no agrada l'italià per estar situada fora d'Itàlia i finalment s'excusa al·legant compromisos anteriors.

La situació desesperada de Whymper dona un tomb inesperat i en poques hores diverses circumstàncies favorables faciliten a l'escalador la formació d'una nombrosa cordada. Lord Francis Douglas acompanyat de Taugwalder fill arriben a Breuil. Whymper els parla del seu projecte i tots plegats marxen a Zermatt on es fan amb els serveis de Taugwalder pare. Ambdós, pare

i fill, eren experts guies. Mentrestant, Croz torna de Chamonix amb mossèn Hudson, expert muntanyenc que comptava amb primeres a la Punta Dufour, al Montblanc sense guia i una segona a l'Aiguille Verte, i Hadow, muntanyenc novell. El jove Francis Douglas de 19 anys tenia primeres a la Wellenkuppe, el Trifhorn i la primera travessa a l'Obergabelhorn.

Aquesta potent cordada surt de Zermatt el 13 de juliol fa nit a 3.350 metres. El dia 14, amb un temps immillorable, continuen l'ascens amb celeritat guiats per Michel Croz a qui no l'atura res. A les 10 del matí han assolit els 4.250 m. L'Epaule i la difícil travessia per la cara nord tampoc són gaire cosa per al formidable Croz.

Dies abans, Carrel, veient la impaciència i determinació de Whymper per fer el cim, va entreveure la imminència d'un atac que podia ser el definitiu i es va sentir esperonat a fer pel seu compte i per la banda italiana el seu intent, i en pocs dies va aconseguir una cordada que es va posar en marxa d' immediat. El mateix dia 14, Whymper pel costat suís i Carrel per la banda italiana pujaven cap al cim del Cerví.

A la 1.40 del migdia, Whymper i Croz arriben junts al cim. Dubtant de ser els primers en arribar al cim, Whymper recorre l'aresta per veure si hi ha altres petjades. No en troba cap i l'alegria no li cap al cos. Mira

cap a l'aresta italiana i veu, uns centenars de metres més avall, la cordada de Carrel. Per fer-los saber que ja són al cim llença pedres, crida i gesticula.

Carrel, que puja amb el seu grup per l'aresta del Lleó, sent el terrabastall de les roques que llença l'anglès i els seus crits. Decebut i desanimats, els italians se'n tornen cap al punt de partida, considerant inútil l'esforç de pujar a un cim trepitjat. Amb tot, pocs dies després, Carrel i Bich puguen de nou, completen la via italiana i assoleixen el cim.

Whymper i el seu grup celebren durant una hora la victòria. Croz, amb una camisa i un pal de tenda, fa una bandera i la clava al cim. La gent de Zermatt i Breuil celebren amb deliri la conquesta del cim. A la baixada, abans d'arribar als passos més difícils, s'encorden. El jove Hadow rellisca i s'emporta en la caiguda a Croz, Hudson i Douglas que cauen a l'abisme de la cara nord. Whymper i els Taugwalder s'aferren a les roques i, miraculosament, la corda es trenca per sota d'ells. Els tres supervivents, angoixats i desmoralitzats, reemprenen el descens. Poca estona després es produeix la coneguda anècdota de l'aparició del fenomen òptic de l'espectre de Brocken, que més tard Whymper va immortalitzar en un dibuix titulat "les Creus del Cerví" en el seu llibre "Escalades als Alps".

Caiguda de Hadow, Croz, Hudson i Douglas baixant del Cerví. Dibuix de Doré.

Whymper, pres de remordiment per la mort dels seus companys, no va pujar mai més a cap cim d'Europa i va adoptar una actitud gairebé anònima. Se sap que va fer exploracions i escalades a Groenlàndia, Canadà i als Andes. Reconciliat amb Carrel, el 1880 varen pujar a diversos cims dels Andes, entre ells al Cotopaxi (5.897 m) en segona ascensió i fent la primera pujada al Chimborazo (6.310 m).

UN SOPAR MULTITUDINARI A SANT LLORENÇ DEL MUNT

Pere Orriols

Aprofitant la connivència involuntària de la Lluna, alguns dels socis sempre engrescats de la SEAS van organitzar una nova modalitat d'activitat per al passat dia 12 de juliol. En aquesta ocasió es tractava d'una agradable excursió crepuscular fins al cim de Sant Llorenç del Munt.

L'excursió tenia per objecte

compartir un pantagruèlic sopar rústic —però confortable— al restaurant habilitat a les dependències del monestir. L'àpat va ser a base de l'especialitat de la casa: les botifarres. Aquestes botifarres, que juntament amb la resta de provisions han de ser pujades a llocs de cavalls i ases des de can Pobla, tenen la fructífera peculiaritat de fomentar el debat sobre el sabor que et deixen a la boca. N'hi havia de formatge, de Roquefort, d'escalivada, de rovelló, fins a vuit gustos diferents.

Deixant a part la canalla i els abstemis i abstèmies, tots vàrem

Menjador de Sant Llorenç del Munt. Foto de Joaquim Carbonell

amanir-ho amb un adequat vi dels de la terra que va ajudar, també, a escalfar l'ambient.

El resultat de tot això va ser una engrescada sobretaula en el transcurs de la qual vàrem demostrar abastament les nostres qualitats musicals. En cert moment de la vetllada, fins i tot es va desfermar una subreptícia competició amb un grup veí envejós de la qualitat i la potència de les nostres melodies. Sens dubte no sabien amb qui se les havien.

Com podeu veure, tot i que la cinquantena de santjustencs (51 exactament) que ens havíem aplegat en aquesta petita aventura formàvem un grup fortament desigual, la nit va resultar d'allò més agradable i animada. Com sigui que els del restaurant esperaven de nosaltres que a quarts de dotze deixéssim lliures les nostres taules per tal d'encabir-hi tota la gentada que

poca estona abans havíem vist pujant pel camí dels Monjos, prop de mitjanit ja érem en el que podríem considerar l'era del monestir, des de la qual poguérem tornar a apreciar la fantàstica vista panoràmica que s'hi serveix, aquesta vegada sota la tènue llum de la Lluna i amb la il·luminació urbana com a omnipresent indicador de l'ocupació humana a la vall.

Existia una certa preocupació pel camí de tornada. Baixar de nit per aquells camins pedregosos i irregulars podia comportar-nos alguna sorpresa desagradable. La nostra prevenció, però, no es va veure confirmada pels fets, ja que la baixada va realitzar-se d'una manera molt fluïda i sense cap entrebanc fins als cotxes que teníem aparcats just un centenar de metres sota del Cavall Bernat. Això sí, vam haver de mirar ben bé on ficàvem els peus.

*Fent-la petar
a l'era del
monestir.
Foto de
Joaquim
Carbonell*

LES MINES DE RIOTINTO

Agustí Revilla

EL POBLE

Riotinto és un poble del nord-est de la província de Huelva situat al costat del riu del mateix nom; s'hi arriba per la carretera N.435 de Huelva a Zafra i a l'alçada de Zalamea la Real ens hem de desviar cap a l'est en direcció a Nerva. Té una superfície de 23,31 km² i una població de 5.422 habitants. La història del poble està lligada a l'explotació de les seves mines, un dels jaciments més importants del món de pirites de ferro que s'exploten a cel obert; de les mines s'extreien diversos metalls, principalment tres: coure, or i argent, i, en menor quantitat, ferro; també àcid sulfúric. L'or i l'argent sovint anaven junts formant un producte "gold and silver" en anglès i, en llenguatge popular, com a abreviació de gold and silver, "gosan"; el gosan va ser rendible durant molts anys i el nom d'aquest material va esdevenir molt comú (al nord del poble hi ha un embassament al riu Tinto anomenat "embalse del Gosan"). El metall més rendible, però, era el coure. Les estructures de les cintes transportadores encara creuen per damunt de la carretera; a les rodalies

del poble podem observar talls de terra amb coloracions ocres. Al poble i a les rodalies també hi ha restes arqueològiques de les diferents cultures que hi han viscut: és curiós trobar una necròpolis romana al bell mig de les vies de les vagonetes.

LES MINES

Les mines han estat explotades des de la prehistòria fa 5000 anys; amb els romans va augmentar la producció de coure, ferro i argent; a l'edat mitjana els àrabs varen aprofitar els derivats químics dels minerals per a fabricar tints com ara el caparrós blau que és un sulfat hidratat del coure. La seva explotació industrial es produí a partir de l'any 1873 quan l'empresa britànica Riotinto Company Limited (RTCL) les comprà al govern espanyol. El 1954 la banca espanyola adquirí el control de les mines i fou creada la Compañía Española de Minas Rio Tinto SA en la qual participaven els britànics amb un terç del capital. El 1966 hom constituí Rio Tinto Minera S.A., amb el 49% del capital en mans dels britànics.

La presència dels britànics al poble va tenir conseqüències positives i negatives. Entre les positives caldria destacar: es van construir habitatges dignes per als treballadors; es va potenciar l'ensenyament

Detall de Corta Altaya, pou d'explotació minera a cel obert. Foto d'Agustí Revilla

bàsic al poble de tal manera que tots els seus treballadors sabien llegir i escriure; s'hi va construir un hospital i es va potenciar una Sanitat d'alt nivell; es va promocionar la cultura i l'associacionisme; el nivell sociocultural del poble i de la comarca era envejat a tot l'Estat i gent de tot arreu volia anar a treballar-hi. Entre les negatives caldria destacar: els anglesos vivien en un barri luxós, Lindavista, dins del mateix poble però completament aïllat; l'empresa tenia diputats al Parlament espanyol que constituïen un lobby amb molt de poder; les manifestacions i vagues eren reprimides amb contundència; la conta-

minació va ser extrema durant una època, tant pels residus que s'abocaven al riu com pels gasos que es desprenien del tractament dels metalls.

En l'actualitat les mines no estan explotades ja que no són rendibles per diversos motius; un dels motius és la competència del coure del sud-est asiàtic que fa més barat importar-ne un vaixell de coure que produir-lo aquí; i un altre que el coure està essent substituït en gran part per nous materials com ara la fibra de vidre. Però les mines no estan tancades, en espera que la crisi se superi; hi treballen algunes persones en el manteniment de la infra-

estructura i evitant les filtracions d'aigua del mar; el poble està a 400 metres sobre el nivell del mar, i la profunditat de les mines és de 350 a 450 metres. En l'actualitat estan obertes com a atractiu turístic.

La mina que visitem té forma de cràter i s'anomena Corta Altaya; Corta perquè està formada per molts talls o esglaons (cortes) i Altaya perquè on ara hi ha la mina abans hi havia un poble anomenat Altaya el qual va ser traslladat més a l'oest. Té forma de con truncat invertit, la base del qual seria la boca i el vèrtex el fons; el cràter té una boca de 1.200 metres de diàmetre, una profunditat de 340 metres, i el fons, el vèrtex, 900 metres de diàmetre, tan ample com dos camps de futbol; la mina és tan gran que hom perd la perspectiva i les proporcions. Cada tall és un esglaó de 12 metres d'alçada aproximadament. La circumferència té zones d'una coloració i zones d'una altra coloració depenent dels metalls que s'hi troben. Dins hi ha una pista de 15 metres d'amplada que va baixant de manera elipsoïdal des de la superfície fins al fons seguint la circumferència de la mina, per on passen els camions que transporten els materials; abans de la carretera hi havia un ferrocarril per on circulava un tren que complia la mateixa funció; des de dalt estant podem distingir encara, lluny en un tall intermedi, una locomotora d'aquell tren que sembla tan petita

com una capsula de llumins. Al fons es poden apreciar les boques de dos túnels que comuniquen la mina oberta de Corta Altaya amb uns pous interiors més antics.

EL MUSEU DE LA MINERIA "ERNEST LLUCH"

Aquest museu, ubicat a l'edifici de l'antic hospital de l'empresa minera, és la seu de la Fundació Riotinto, fundació creada com a alternativa a la crisi minera de la comarca. Ernest Lluch en va ser el primer president, i, posteriorment, l'any 1986, essent ministre de Sanitat del govern espanyol, va inaugurar, en un altre indret del poble, el nou Hospital Comarcal de Riotinto. Per això el museu porta el seu nom.

Aquest museu té diverses sales; resumiré el contingut de les més importants.

Sala d'arqueologia minera industrial, on s'exposen els estris utilitzats per a les activitats mineres al llarg de la història (gresols, maces, martells de pedra), i principalment la maquinària pesant utilitzada amb la implantació del sistema d'exploració industrial desenvolupat per la RTCL a final del segle XIX i continuat per les empreses espanyoles des de 1954 fins ara. Al costat hi ha una altra sala amb la reproducció exacta d'una mina tal com era explotada en temps dels romans.

Antiga locomotora a la pista de la mina Corta Altaya

Sala dels arxius miners. Hi ha exposada una àmplia mostra dels importants fons documentals de la Fundació. Llibres de comptabilitat de l'empresa; llibres amb altes i baixes dels treballadors; llibres amb els sous dels miners (quan estaven malalts també cobraven, encara que no el sou sencer). Fotografies de les mines i dels miners al llarg de la història. Fotografies i documents escrits de les protestes i vagues dels miners i dels habitants de la comarca i de la seva repressió per les forces de l'ordre. Aquests documents constitueixen una clau fonamental

per a la comprensió de la Història Contemporània d'Espanya.

Sala del Ferrocarril Miner, amb tres peces ferroviàries espectaculars: 1) *Vagó del Maharajah.* Fabricat l'any 1892. Fou construït per a un viatge que la reina Victòria d'Anglaterra volia fer a l'Índia. Posteriorment es va traslladar a Riotinto per a una visita reial d'Alfonso XIII. Avui és considerat el vagó de passatgers de via estreta més luxós del món, amb part de la tapisseria brodada amb or; té dos compartiments: un per a homes i un altre per a dones. 2) *Locomotora tipus K.* Fabricada l'any 1907. És una locomotora de vapor molt utilitzada en les instal·lacions mineres durant la primera meitat del segle XX. 3) *Locomotora grua tipus N.* Fabricada l'any 1930. Utilitzada principalment en cas de descarrilaments i accidents ferroviaris. Té una potent màquina que exerceix conjuntament de locomotora i de grua.

Sala d'arqueologia, amb importants restes que constitueixen el patrimoni generat pels assentaments de les diferents civilitzacions que des de fa 5000 anys han poblat aquesta comarca: ceràmiques, ornaments, elements funeraris, etc.

Sala de flora, vegetació i fauna, on es pretén donar una visió més ampla de la comarca, contemplant els diferents ecosistemes i destacant

les espècies més interessants bé per ser endèmiques bé per constituir recursos cinegètics.

Sala d'audiovisuals, amb capacitat per a cinquanta-sis persones; cada hora es passa un vídeo informatiu sobre la comarca de Riotinto i les seves ofertes turístiques.

EL TREN MINER

Per transportar el mineral des de les mines fins a la ciutat de Huelva es va construir un ferrocarril l'any 1873. Una de les activitats turístiques que s'han posat en marxa és realitzar el recorregut de 12 quilòmetres d'aquest antic tren miner. El trajecte es fa amb els antics vagons de fusta arrossegats per una màquina de vapor. Al llarg del recorregut que va paral·lel al riu Tinto, es pot veure tot el paisatge d'enderrocs, les antigues instal·lacions, les velles màquines i les vagonetes que es feien servir dins de la mina. El viatger pot gaudir, a més, del contrast de colors que ofereixen les aigües del riu (ocres i vermellosos) amb la frondositat dels pinars d'aquesta conca.

L'ECOSISTEMA DEL RIU TINTO

El riu Tinto té una longitud de 98 quilòmetres; neix al sud de la serra d'Aracena (Huelva) i baixa en direcció NE-SO fins a la seva

desembocadura prop de la ciutat de Huelva, en estuari comú amb el riu Odiel. Les seves aigües ferruginoses, a causa de l'explotació minera de la seva conca, no poden ser aprofitades per a l'agricultura ni per a l'abastament com a aigua potable. No hi ha peixos, ni vegetals, però al fons de la seva llera s'han trobat microorganismes amb vida que metabolitzen partícules minerals, fet que està essent investigat per diferents grups de biòlegs, un d'ells dependent de la NASA.

MÉS INFORMACIÓ:

- Patronat de Turisme de Huelva. Tel. 959 257 467
- Museu miner de la comarca de Riotinto. Tel 959 590 025 i 959 591 065

Web recomanada:

www.cuencaminera-riotinto.com

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de març de 2004

—Durant la reunió es fa una anàlisi de les decisions preses a la darrera Assemblea Ordinària per prendre les accions que es van decidir, com és la de sol·licitar, a nivel voluntari, que tots els socis protectors de la Secció es facin també socis de l'Ateneu.

—Es decideix mantenir l'activitat de l'excursió amb sopar del mes de juliol amb al nom de "Sopar de lluna plena".

—S'informa que ja s'ha comprat un nou joc de raquetes i una corda i es considera adient incloure en un butlletí el material disponible per als socis. Pel que fa a les cordes es decideix que, en tractar-se de material d'alta seguretat, seran d'ús exclusiu per a les sortides oficials d'alta muntanya.

Reunió del 13 d'abril de 2004

—Es dona informació sobre una nova edició del curs d'alpinisme organitzat pels companys d'Espluga Viva muntada arran de la bona acceptació del primer les places del qual van quedar aviat exhaurides. Hom el considera molt interessant

per als socis més joves de la Secció.

—Els companys que van representar la SEAS en el programa de Ràdio Desvern dedicat a donar informació sobre les entitats del poble emès el dia 1 d'abril, consideren que va anar força bé.

—Els organitzadors de la Marxa de Regularitat informen la Junta dels diversos detalls de l'activitat com és el cas del dinar amb barbacoes al Pati del Roure i la foto de grup que es farà commemorant els 70 anys de la Secció i sobre la qual es demanarà l'assistència dels socis mitjançant un full enviat amb la propera ensobrada.

—Com en d'altres ocasions, es comenta la situació econòmica de l'Ateneu i les mesures que es prenen per tractar de millorar-la. L'obertura de nou del cafè-restaurant en règim de lloguer es considera necessària per mantenir el caliu de l'entitat i es desitja tota la sort que calgui als nous arrendataris.

FE D'ERRATA

En els Acords de Junta del darrer Butlletí núm. 251 constava la mateixa data per a les dues reunions, si bé la data correcta de la segona era la del 3 de febrer.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVIII, núm. 252

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Cordada d'Edward Whymper davant de l'hotel "Mont Rosa" a Zermatt. Dibuix de Whymper	
Calendari	380
Editorial:	381
Whymper, Carrel i el Cerví, per Ferran de la Fuente	382
Un sopar multitudinari a Sant Llorenç del Munt, per Pere Orriols	386
Les mines de Rio Tinto, per Agustí Revilla	388
Informació de la SEAS	393

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES